

Wijndruforna Del 1 av 3

År 1634 valdes Sven Persson till borgmästare, Sven I Sjöbo som med tiden kallade sig Wijndruf, tycks ha skött sin syssla till allmän belåtenhet. Flera goda vitsord om detta har bevarats. Hans styre tycks ha stått väl i samklang med boråsarnas ekonomiska behov och deras allt resande begränsade möjligheter att själva mer direkt delta i stadsstyrelsen. Ute i landet hade staten allt mer blandat sig i städernas styrelser. Från och med 1636 började kronan tillsätta borgmästare. 1652 höll också Borås på att drabbas av denna nya stadspolitik. Den 15 september detta år utfärdade nämligen drottningen Kristina, utan att rådgöra med boråsarna, en fullmakt för en Olof Andersson Berling, en byråkrat från Stockholm, att dela borgmästarskapet med Sven Persson. Staden inledde som väntat ett energiskt motstånd mot stockholmaren och besvärade sig redan i oktober vid riksdagen. Boråsarna hänvisade till att tillsättningen stred mot deras självbestämmanderätt enligt de privilegier man fått. Berling lät sig dock inte avskräckas och reste våren 1653 till Borås i sällskap med landshövdingen.

Bemötandet tycks dock ha verkat så pass avkylande att han snart fann för gott att resa hem med oförrättat ärende. Men borgmästarfrågan var redan akut. Trots att staden nyss slagit vakt om sin privilegierade rätt att själv utse borgmästare gick Sven Persson, helt inkonsekvent kan man tycka, nu in med en begäran till 1654 års riksdag att sonen Johan skulle utses till hand efterträdare. Segern tycktes fullständig: Kunglig fullmakt följde den 19 augusti (med vad som var den första borgmästarinstruktionen för staden). Men det var en pyrrhusseger för boråsarna, genom sin hänvändelse hade de faktiskt givit upp sin rätt att själva utse borgmästare. I praktiken innebar Johans utnämning att de årliga borgmästarvalen var nu historia, fullmakten gällde för innehavaren livet ut. Möjligheten kan man bakom Sven Perssons kapitulation ana ett erkännande av nya politiska realiteter, men också att han insåg vilka privata fördelar det innebar för familjen om sonen var den som erhöll fullmakten. Trots Johans utnämning fortsatte Sven Persson att upprätthålla tjänsten till den 10 september 1655, han dog 1659.